Ч. 20. Четвер 8 лютого (26 січня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Реченець скликаня парляменту. — Угорскі справи. — Італіяньско-турецка війна.

Як доносять з віденьских політичних кругів, реченець скликаня парляменту доси ще не установлений. Говорять тепер про два реченці, а то один в дни 27 лютого, а другий дни 4 марта. Імовірно вибір упаде на пізнійший реченець. О реченци скликаня делеґаций в правительственних кругах поки що нічого не говорять.

На Угорщині веде тепер президент мінїстрів ґр. Кін-Гедерварі конференциї з опозицийними партиями, аби довести до згоди на парляментарну проґраму, а іменно аби опозиция пристала на ухваленє войскового закона. Як доносять з Будапешту є деякі вигляди на порозуміне. Вчера відбула ся також конференция ґр. Гедерваріого з новим хорватским баном Чуваєм. На тій нараді обговорювано справу участи хорватских послів в мадярскім соймі.

На триполітаньскім терені війни все ще не зайшли ніякі зміни. Від часу до часу приходить до малих боїв між ворожими силами, в яких побіджує звичайно та сторона, що висилає донесенє, але загальна ситуация через те не зміняє ся. Зміркувавши по перших боях в місяци жовтни, що боєві сили Турків і Арабів не можна легковажити, ґен. Канева від часу занятя оази Аінзари, т. є. від 4 грудня не підпринимає ніякої більшої акциї. Італіянцї укріплюють свої становища, а похід в глубину краю мають виконати аж на весну.

Доси Італіянцї зібрали в Триполітанії і в Киренайцї поверх 110.000 людий. З кінцем місяця грудня число італіяньских формаций виносило 83 баталіонів, 11 шкадрон, 21 пільних, 13 гірских і 6 тяжких батерий. А що італіяньска армія на мирній стопі виносить 362 баталїонів, то з кінцем грудня на терені війни находила ся майже четвертина всеї піхоти. Се відношенє змінило ся тепер наслідком зарядженого помноження італіяньскої армії о 24 баталїони, так що експедицийний корпус буде побільшений о дальших 40.000, отже до сили 150.000 людий.

Італіяньский дневник „Stampa“ зазначує, що ще не всі важні прибережні місцевости находять ся в руках Італії. Іменно Зуара і Місрата ще не обсаджені Італіянцями, головно з тактичних причин, але в найблизшім часї і ті міста будуть заняті. В самім Триполісї турецка команда має 3000 нізамів (реґулярних вояків) і яких 10.000 добровольців. Ґенерал Канева розпоряджає против них силою около 30.000 вояків. Турецкі відділи находять ся коло Ґаріяну, віддаленого яких 100 кільометрів від міста Тріполїсу, а від оази Аінзара о 90 кільометрів або чотири до пять днів маршу. При незвичайній трудности терену годі уйти більше як двацять кільометрів на день, тим більше, що італіяньскі вояки носять при собі засоби амуниції і поживи на кілька днів наперед. Крім мяса, яке іде за кольонами в живім станї, несуть при собі по два кільоґрами поживи і пять лїтрів води на день. До того припадає на кождого вояка по 1 і пів клґр. палива. Великі засоби амуниції та поживи транспортують зьвірята. Тому неоцїнену вартість мають для італіяньскої армії верблюди, що несуть на собі цїлі маґазини і роблять денно тричи більшу дорогу без всякого труду. Однак Італіянцї взяли ся до практичнійшої комунікациї: розпочали будову вузкошляхової зелізниці до Ґоріяну. Денно будують два кільометри, так що цїла лїнія буде готова в 45 днях. Вздовж зелізничого шляху будують малі форти, один від другого на віддаль гарматного вистрілу, а лучать їх з собою при помочи телеґрафу.

Супротив тих заходів Італії інтересне є становище Турків. В розмові з царгородским кореспондентом „Local-Anzeiger-а“ турецкий мінїстер війни Магмуд Шефкет паша сказав між иншим: „Ми можемо видержати війну дуже довго, Італія ні. Запевнюю вас, що доси війна не коштувала нас пять процент того, що коштувала Італію“. Опісля мінїстер боронив спосіб веденя війни турецкою стороною. „Непри.

ШТУКА ДНЕВНИКАРЯ.

(З голяндского — Юстуса ван Мавріка).

Хороший ранок, між одинацятою а пів до дванацятою. Пан Бльомерс, співробітник „Поранної ґазети“ в Амстердамі лише що встав і вийшов в халаті і пантофлях, поволи і вигідно з малої спальні до комнати, що привітливо осьвітлена ясним сонцем, виглядала дуже принадно.

Яка то однако мила комната! — думає собі приступаючи до вікна і гріючи ся в сильних вже проміннях сонця. Глядить на долину на улицю. Хороший звідси вид на Геренґрахт! Вигідно простягає ся, а відтак сідає коло округлого стола, аби з'їсти сніданє, що вже від довшого часу стоїть готове. Ледве що налив собі склянку чаю і розкроїв булку, коли до дверий тихо і обережно запукано.

— Прошу!

Пані Альберс, поважна женщина, що віднайманєм „умебльованих комнат“ заробляє на своє удержанє, входить до комнати.

— Добрий день, пане Бльомерс, як вам спало ся?

— Дякую, незгірше. Приносите менї певно мій рахунок, правда?

— Властиво ні, пане Бльомерс — гм! гм!

Вдова Альберс відкашлює, розглядає ся заклопотана, гладить кілька разів рукою по своїй чорній шовковій запасці, дивить ся несьміло з боку на свого чиншівника і вкінци відзиває ся:

— Я хотіла би властиво — не прошу — я хотіла би з вами дещо поговорити....

— Ага — так, так — добре — але маєте щастє — я саме тепер дома.

Усьміхаючись, відповідає она:

— Ви все любите жартувати. Так, так, панове редактори мають то до себе. Я прийшла, знаєте? — Я хотіла би — хотіла вам сказати, що — менї самій так прикро, що мушу вам сказати, але зровумієте. — Кождий сам собі найблизший, а ви як розумний чоловік самі певно пiймете, що —

Страшне підозрінє ворушить ся в души Бльомерса: Она хоче піднести чинш! Глядить на паню Альберс зловіщими поглядом і гадає: Ненаситна жінко, кілько? — але відповідає незвичайно вічливо:

— Очивидно, люба пані Альберс, але менї таки здасть ся, немов би —

Дальше не може говорити, бо нараз говірливість єго впрочім несьмілвої господині бере верх і она перебиває єму словами:

— Ви мешкаєте тут вже близько чотири роки і то на моє велике вдоволенє, то мушу признати; не маю вам навіть ось-тілько — она складає великий і середний палець пушками до себе — що небудь закинути. Вправді приходите нераз дуже пізно до дому, але то ваше занятє тому винно, а впрочім приходите все тверезі, о тім не хотіла я й говорити, але —

Великий Боже! — думає Бльомерс наляканий — оно далеко гірше, ніж я думав; она хоче менї виповісти мешканє! І різко перебиває її питанєм:

— Ви мене викидаєте, правда?

— Ах, Боже, ні, ласкавий пане, вірте менї, ніколи не прийшлоб менї щось такого на гадку, коли би ви самі не були навели мене на ту дорогу!

— Я? — Бльомерс широко отвирає очи.

— Так, ви, пане Бльомерс. Минувшого тиждня написали ви хорошу статю в часописи про наближаючу ся виставу і недостачу мешкань, яка тоді настане і тому я погадала собі —

— Що ви погадали?

— Я читала дещо про готелі, знаєте? Що в нашім місті за мало є комнат і лїжок і що приїде тілько чужинців до Амстердаму, що імовірно будуть мусїли на улицях біва... біва... бівакувати і тому подумала я: та комната така мила і так добре положена, минувшої осени дала я її на ново витапетувати і стелю на ново помалювати... і ось тепер записала я її у вивідуючім бюрі для чужинців. В той спосіб може дасть ся дещо більше заробити. І тому, знаєте, я дуже просила-б вас, аби ви на першого мая в провадили ся. Я бідна вдовиця і —

Бльомерс проковтує скоро свій чай і люто кричить:

— Скупар в жіночій одежи! — А менї

ятель — говорив він — не сьміє зазнавати почуваня спокою і певности. Єму вічно треба докучати, будова укріплень не сьміє іти спокійно. Араб не є дисциплінованим вояком, его треба удержувати в безнастанній діяльности, гонити на неприятеля. Побачимо хто скорше уступить. Італіянці заняли доси пять надбережних точок і проголосили анексию Триполітанії і Киренайки. То сьмішне. Свого часу проголосили они так само заняте Абісинії. Виправа скінчила ся тоді цілковитим погромом Італіянців. І они остаточно в Триполітанії уляжуть, не ми. Заключене мира з нашого боку викликало би в цілім магометанскім сьвіті бурю невдоволеня. І про заключене мира не думає у нас ніхто, ніякий кабінет, ніякий мінiстер".

Новинки.

Львів, 7 лютого 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Міністер скарбу іменував контрольора в маґазині продажи тютюну у Львові, Вол. Оссовского, директором тогож маґазину. — П. Міністер справедливости іменував судиями авскультантів: Яр. Кордасевича для Солотвини, Фел. Мугочка для Богородчан, Стан. Рутовского до Вірчи, Ром. Недзвіньского для Яблонова, Ст. Турчаньского для Золотого Потока, Ів. Вербицкого для Березова, Фр. Пашкевича для Балигорода, Як. Штерна для Богородчан, Володим. Планету для Збаража, Кар. Гершля для Сколього і Стан. Скульского для Лопатина; — переніс судиїв: дра М. Хиляка в Лопатина до Сколього, Фр. Дуральского з Березова до Жовкви, Стеф. Ганкевича з Потока золотого до Нижанкович, Леон. Шайку з Богородчан до Перемишлян і Йос. Ґурского з Динова до Печеніжина. — надав судиї Войт. Човницкому в Садаґурі посаду судиї в округі висшого суду кр. у Львові.

— **З Р. Т. Педаґоrічного у Львові.** Взиває ся всї Хвальні Виділи Філїй Р. Т. П., щоби найдальше до 15 лютого с. р. предложили Гол. Виділови Р Т. П точно виповнені квестионарі і звіти з діяльности за час від 1 вересня 1910 до 31 серпня 1911, а то з огляду на близкий речинець загальних зборів товариства.

— **Сегорічна бранка.** Міністерство кравової оборони відрочуючи в порозуміню з міністерством війни речинець сегорічної бранки на пізнїйший час, розпорядило, що з причини того розпорядженя урядувати будуть в марті с. р. в днях 5, 12, 20 і 27, а в цьвітни с. р. в днях 3, 12, 20 і 27, в осїдках доповняючих команд повітових доповняючі т. зв. постійні (додаткові) комісиї бранкові. Діяльність тих комісий не буде однак обмежати ся лиш до додаткової бранки, але комісиям тим можуть бути представлені в наведених речинцях на рахунок будучої сегорічної головної бранки обовязані до служби войскової особи всїх трох кляс віку, о скілько о то попросять в дотичнім старостві (маґістраті). Се відносить ся головно до тих, котрі в цїлях працї, зарібку або наука задумують виїхати з краю на довший час за границю.

— **Лїцитация.** Дня 6 лютого 1912 о год. 9 рано відбуде ся в маґазинах товарових стацiї в Ярославі публична лїцитация невідобраних товарів, як: горівки, вина, селедцї, цукорки, мила, сірники, шкіра, дивани, щітки, товари бляхатві, зелїза, машина до шитя, рільничі знаряди.

— **Репертуар руского театру у Львові.** Саля „Gwiazdy" ул. Францїшканьска 7. Початок о год. 7 вечером.

В четвер 8 новинка „Золоте руно", драма в 3 діях Ст. Пшибишевского.

В пятницю 9 „Міря Ефрос", образ з жидівского житя зі співами і танцями в 5 діях Я. Ґордіна.

В суботу 10 другий раз „Циганьска любов", оперета в 3 діях Фр. Легара.

— **Нещаслива пригода в лїсї.** Дня 27 м.м. вийшов господар Гринь Підгородецкий і Скородинець чортківского пов. до лїса, щоби там помочи своїм синам Павлови і Василеви зрубувати дерева. Нараз спадаюче дерево вдарило Гриня Підгородецкого в правого боку в голову так сильно, що він погиб на місци В сім случаю нїхто не завинив.

— **Крадежі і арештованя.** В канцеляриї нотаря п. Онишкевича при ул. Трибунальскій ч. 6 слуга розбив вертгаймівску касу, забираючи дві щадничі книжочки на 1.300 К і біжутерию. Розбите каси було так спритно доконане, що п. Онишкевич завважав его аж по 10 днях, коли поміч полїциї показала ся вже спізнена, бо слуга мав час втікнути. — Другого взлому доконано на шкоду купця Ліхта на Старім Ринку ч. 4. Вломники сховали ся в сусїдній будові і звідтам пізним вечером доконали взлому до склепу Ліхта. В склепі розбили огнетревалу касу, де найшли веего 200 корон, які забрали зі собою. — Ще в падолисті згодила ся була Катерина Муць до служби у Фльори Айзенштайнової. Зараз слїдуючої ночи вкрала своїй пани дорогу ґардеробу вартости около 1000 кор. і втекла, а відтак мешкала у якогось Клюка при ул. Сонїчній ч. 57. Клюк попродав поволи вкрадені річи, а між иншими боа, футро, зарукавок і балеву сукню. То навело на слїд тої дібраної пари і вчера полиция обох арештувала.

— **Товариство наукових викладів ім. П. Могили** уладжує отсї виклади в місяци лютім с. р. Львів: 11 др. І. Свєнціцкий: Про старинне галицко-руске церковне малярство (з демонстрациями). 18 Ю. Стефанович: Провідні ідеї галицкого відродженя. 25 І. Труш: Індивідуальність появ в житю і в літературі (саля „Рускої Бесїди" год. 4 по пол.). Перемишль: 11 Ф. Колесса: Українські народні думи та їх музична форма. 18 О. Лісикевич: Ледова епоха (саля „Руского Інституту для дівчат" год. 5 по пол.). Рогатин: 11 Ю. Онофер: Олімпійскі ігрища у Греків і їх виховуюче значінє (5 год. по пол.). 12 В. Садовский: Богдан Хмельницкий в гарнім письменстві а по історичним документам (5 год. по пол.). 14 А. Ґурґула: Римска женщина в часах Цезара (5 по пол.). 18 М. Щуровский: Заразливі хороби і як новочасна суспільність себе проти них захищає (5 год. по пол.). 22 О. Чапельский: Лірика Лєнау'а (6 год. веч.). 25 і 29 В. Занько: Дещо з житя комах (год. 5 і 7 веч. саля української ґімназиї). Самбір: 11 О. Бойчун: Початки і розвій української драми ч. II. 18 Ф. Голїйчук: Козаччина по році 1709 ч. І. 25 др. В. Ґеринович: З угорскої України (саля „Рускої Бесїди" год. 5 по пол.). Станиславів: 11 П. Ростиньский: На сумежи двох елементів, одна картина з біольоґії надбистринецької рістні. 18 В. Ґадзіньский: З психольоґії української інтелїґенциї. 25 Гр. Кичун: Ґергард Гавптманн (саля „Рускої Бесїди" год. 5 по пол.).

— **Сумний прояв серед шкільної молодіжи.** Кілька недїль тому назад ученик суцанскої ґімназиї Гречул стрілив до професора математики Мокряньского і зранив его а відтак і сам собі житє відобрав. В перший хвили, скоро лиш о тім чутка розійшла ся, говорено, що Ґречул допустив ся замаху длятого, що проф. Мо-

---

було тут так вигідно! — жалує ся відтак сумовитим голосом.

— Мені справді незвичайно прикро, але ви зрозумієте —

— Всьо розумію, крамарска душе! — кричить нещастний комірник і вимахує ножем.

Усьміхаючись з вдоволенем і затираючи руки, сходить господиня поволи сходами на долину і ще раз обчислює в кухни, кілько може їй принести вистава, коли винайме крім комнати пана Бльомера ще й обі менші, в яких сама мешкає.

— Кілька місяців можу дуже добре вдоволити ся самою кухнею — каже до себе. — Вправді она трохи вогка, але на літо увійде.

* * *

Кілька днів пізнійше почав пан Бльомерс розглядати ся за якимсь відповідним мешканем, де від першого мая міг би склонити свою утомлену голову. Але пересьвідчував ся чим раз більше, що ще нї одна статя не зробила на публику такого враженя, як статя про виставу, бо кождий, що мав яку комнату до розпорядимости, числив на приплив цілої хмари приїзжих. Всюди, де побачив картку з написом „До винайменя", заглядав і всюди одержував ту саму відповідь.

— На май? Нї, дуже жалую, але з огляду на близьку виставу не можу на то пристати.

— Ціле місто незвичайно піднесе ся — сказав ему між иншим один властитель ґрунту, на котрім недавно згорів дім. Він саме велїв забирати з ґрунту румовище. — Подумайте лиш, пане, я винаймив той кусник ґрунту на три місяці одному підприємцеви, котрий будує тут бараки для тих, що будуть глядати дешевого нічлїгу.

Бльомерс сьміяв ся з тих всїх мрій, але в души лютив ся і думав над местию.

— То сьмішне, нї обурююче! — кричав раз по раз — люди просто подуріли! А я дурак над дураками причинив ся ще трохи, нї дуже богато, до того, аби тих всїх винаємців комнат наповнити такими дикими надіями! О, нещастна та година, в котрій я написав ту статю! Коби єї була хоч пані Альберс не читала, або коби я міг єї пересьвідчити, що то не було нічого иншого лиш зовсім звичайна ґазетярска статя і що... ого! вже маю!

Єго хмарні думки осіли в нагле ясний блеск сьвітла. Біжить до редакциї, хапає за перо і починає писати. То фейлетон для „Поранної ґазети", котрий звучить:

„Вистава. Образок будучности. Написав Л. Фантазіо

Відкрито сьвітову виставу. З усїх сторін сьвіта напливали подорожні до Голяндиї і Амстердам в миг ока став сьвітовим містом. Американці, Інди, Кінці, Японці, Ескімоси, Турки, Африканцї і Австралійці приїздили пароходами і зелїзницями до того міста.

Мов сарана розлізли ся нараз всї ті чужинці по Амстердамі богато вже людий потерпіло ушкодженя в глоті на зелїзничих перонах, а все ще звичайні і надзвичайні поїзди прикотили нові тисячі цікавих до міста вистави. Приватні властителї возів приладили всьо, що лиш мало колеса до перевозу подорожних; повитягано старі спорохнавілі сани, які сухоребрі шкапи з трудом тягнули по каміню, але не один дякував з широкого серця провидїню навіть і за таку їзду.

Готелї були переповнені; в цілім місті не було нї одного білярду, який не уживано би замість ліжка, а по каварнях устроєно на ніч гамаки. А недосточа мешкань була чим раз більша. Всї комнати в місті були винайменї по неймовірних цінах, а при вході одної з найбільших церков можна було бачити кождого вечера, як сотки людий зводили просто борби, аби лиш здобути нічлїг. Вправді не дуже вигідно спало ся на деревляних лавках достойників, а місця на середині церкви були надто тверді, але кождий тїшив ся, шо має хоч дах над головою.

Якийсь дотепний моряк попав на гадку держати при Кайцерсґрахт цілу фльоту старих човен, понакривав їх насмоленим вітрильним полотном і винаймав кождому хто зголосив ся сїнник під тою кришею по $2^1/_2$ золотих від штуки.

Часто вже лучало ся, що голодні шайки ще досьвіта вломлювали ся до склепів корінних і з печивом і до чиста обрабували їх. З тої причини закватировано у кождого пекаря і купця корінних товарів вояків, котрі з геройством кождому, хто важивсь би нарушувати публичний лад і спокій грозили з оружием в руці зробити смерть.

Кельнери по реставрациях млїли від утоми, а по пивничних льокалях можна було бачити елеґантно одітих людий як видирали собі взаїмно чи то печену рибу, ковбасу чи великі горнята кави. А до міста напливали все ще тисячі і тисячі чужинців.

(Дальше буде).

кряньскиий мав бути строгий і несправедливий а своїм поведенем пошкодив Ґречулови, котрий був порядним і пильним учеником. Пізнійше розійшла ся була чутка, що той Ґречул удержував з лекций свою матір, і що матір з жалю по страті сина на его гробі хотіла собі смерть зробити, підпаливши на собі одінє. Чутка о самоубийстві матери Ґречула показала ся неправдива. В недїлю принесли телеґрами з Сучави не менше сензацийну вість а то, що слїдство, ведене в справі замаху Ґречула на професора Мокряньского (мимоходом сказавши Ґречул і Мокряньский були Румуни, хоч назвище послїдного вказує очевидно на славяньске походжене) викрило, що в ґімназиї був заговір учеників против того професора і що Ґречул став ся лиш жертвою того заговору, бо его льосом призначено на убийника. В справі сїй наспіла тепер така вість:

В день замаху на проф. Мокраньского надійшов до ґімназиї лист, адресований до Ґречула, заосмотрений дописком „nur eigenhändig“ (лиш власноручно). Лист той був наданий в Мітоці-Драґомірна, а особа, що той лист писала, заклинала его, на чім сьвіт стоїть, щоби або зовсїм залишив замах на проф. Мокраньского або бодай виконав его на улици, а то в тій цїли, щоби не втягнув в нещастє других учеників, котрі о тім знали. Лист той був без підпису, однак мимо того удало ся аґентам полицийним вислїдити, хто его писав. Була то Мария Г., учениця VIII. кл. школи видїлової, донька богатого селянина із згаданого села і еї арештовано.

Арештована признала ся, що писала той лист, а коли судия слїдчий Бальмош еї переслухував, зізнала, що бл. п. Ґречул будучи дня 14 січня, то єсть 2 днї перед замахом в домі еї родичів признав ся перед нею секретно, що товариші вильосували его до виконаня мести на проф. Мокраньскім за его секатури і переслїдуваня студентів, причім мав також сказати, що Мокраньский поляже перший від кулї а за ним підуть ще й инші професори. Перепуджена виявою такої тайни дївчина хотїла Ґречула відвести від того злочинного наміру, але він сказав їй, що мусить піддати ся більшости і льосови, бо в противнім случаю жде і его куля.

Лист свій поясняє арештована тим, що любила Ґречула і хотїла его відвести від злочину а доконаня замаху на улици а не в школї дораджувала лиш длятого, бо припускала, що на улици бракне ему в послїдній хвили відваги. — В суботу приарештовано знов кількох студентів з висших кляс, між иншими також якогось Замфіра Нікору, котрий на похороні Ґречула мав сказати, що щастє, „що того дня не прийшов до школи проф. Люкачі, бо й він дістав би був кулькою в лоб“. Палата радна ухвалила однак знести арешт над Нікорою і его випущено на волю. Говорять, що в сю справу має бути замішаних також кілька старших осіб.

Телеґрами.

Відень 7 лютого. Арх. Франц Фердинанд відвідав нинї перед полуднем Вел. кн. Андрея в мундурі свого росийского полку.

Відень 7 лютого. Є. В. Цїсар надав Вел. кн. Андреєви велику ленту ордера сьв. Стефана.

Відень 7 лютого. В полуднє відбуло ся у Арх. Кранца Фердинанда і его супруги снїданє в честь Великого кн. Андрея в присутности Архікняг. Мариї Тереси, росийского амбасадора, сьвіти Вел. кн., б. амбасадора в Петербурзї Берхтольда і ин.

Будапешт 7 лютого. На нинїшнім засїданю палати послів поставив президент по відчитаню вплвівів внесенє, щоби слїдуюче засїданє відбуло ся аж 12 с. м. Внесенє то ухвалено і засїданє замкнено.

Будапешт 7 лютого. Доносять з Відня: Президент міністрів ґр. Штірґк нинї о 10 год. перед полуднем пішов до угорского міністерства на конференцию з президентом міністрів Кін-Гедерварім.

Константинополь 7 лютого. Урядово доносять, що Італїянцї дня 1 с. м. бомбардували Шейх Саїд і Баб-ель-Мандеб. З людий не стало ся нїчо нікому.

Петербург 7 лютого. Вчера вечером відбув ся в австро угорскій амбасадї равт, на котрий було запрошених звиш 3000 гостий. На нїякім з офіцияльних равтів доси не зібрало ся так численна громада людий. Прибули всї міністри з презесом ради міністрів Коковцевом, президенти обох палат, достойники дворскі і сьвіта царя та великих князів.

Цїна збіжа у Львові.

дня 6-го лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·20	до	11 50
Жито	9·10	„	9·40
Овес	8·—	„	8·30
Ячмінь пашний	8·—	„	8 50
Ячмінь броварний	8·50	„	10 50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	7·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11·50
Бобик	8·70	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	80·—	„	90·—
Конюшина біла	115 —	„	135·—
Конюшина шведска	75·—	„	90·—
Тимотка	60·—	„	75·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненям чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, **2·40**, **3·22**, 8·45, **2·30**§), **3·41** 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від ¹/₆ до ¹⁵/₉ включно щоденно, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, 2·30, **3·05***) 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25

§) Від ¹⁸/₆ до ¹⁰/₉ включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·18.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·23**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·42, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·09.

§) Від ¹⁸/₆ до ¹⁰/₉ включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·30.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·12 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§.

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).